

ποὺ μηδὲς στὸ θεῖο τὸ διάβα του τίποτα δρόδὸ δὲ στένει.

*Η πόρτα ἐντός σας σφαλιστή καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἥχου.

Γιὰ σᾶς, μονάχα οὐρανικὸ ταιριάζει ἀστροπελένι.

11

Κοίτεται τῆς γενιᾶς μου ἀργὸ τώρα τὸ καρυοφύλλι.. Μὰ τὸ δικό της ἄτρομο μέσου μου βράζει τὸ αἷμα, κι ἀν τὸ φαγιάδικο κρατῶ στὸ χέρι μου κοντάλι κάποια κατάρα της ἡ εἰκὴ «Μ' αὐτὸ» μοῦ λέει «πολέμα!»

12

Ψάξτε καὶ μέσα στὰ βαρκά καὶ μέσο τὴ λεσπονυρά. Τὰ λόγια ποὺ ζητάτε ἔσεις δὲ θὰ τὰ βρήτε. Κρῆμας.. Τὸ μέγα σας ἀνάθεμα γιὰ μᾶς ἡ λευτερία, καὶ ἡ πύρινη κατάρα σας ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ μας.

13

Τί ἀν πλημμυρίσαν οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ ἀφρητὲς τὴ χώρα;

*Ἐμεῖς μὲ τῆς ἀνάστασης τὰ βάγια, τὰ κλαδιά, ἐμεῖς χαμός καὶ χαλασμός στὸ δολερὸ τὸ Τάρο, ἐμεῖς τοῦ πόλεμου ἡ φωτιά.. Οἱ νέοι καὶ τὰ παιδά.

14

Σάλενε πλούσια ἡ χλωράσια πὰ γυναικὸς τὰ στήθη.. Κι ἀ φάλιασσεν διαδημὸς καὶ ἡ κιτρινιά στὰ φύλλα, κι ἀν ὅνειρο εἶν' τὸ πράσινο κι ὁ ἀπερίλλης παραμύθι, κι ἀν τὸ κλαράκι ἀνάνθιστο τὸ θύλβει ἡ ξεραΐλα— Σοφοί, ἡ πνοὴ ἀπ' τὰ λιβικὰ σᾶς ξέφυγε τὰ στήθη καὶ καὶ ποὺ γιόρταζε ἡ ζωὴ πῆγε ἡ κακὴ καὶ χύθη.

15

Μέσ' τὸ μουσεῖο ἀραδιστά, νεκρὰ τὰ γιαταγάμια τὰ καρυοφύλλια, τὰ σπαθιά, οἱ πάλες, τὰ γιαλιάνια καὶ τὰ πτερούμπονα, τὰ χαροπιά, οἱ πιστόλες, τὰ μιλιόνια.. .

*Αρματα, πρῶτοι τῆς σκλαβιᾶς δχτροὶ στὰ τίμια χρόνια

πάρτε ψυχὴ καὶ φύγετε - κι ἀστράψτε καὶ βροντήζετε κι ἀκόμα μᾶς φορά ὡ ἔσεις, δρόμο στὴ νύχτα ἀνοίξτε.

16

Σᾶς κλαίω ποὺ δὲ γνωρίσατε μέσο τὴν πυκρή σας ζήση

τὴ φλόγα τῆς παλληκαριᾶς ποὺ τὴν «Ιδέα κερτρώει, καὶ σέρνει τὸν πολεμιστὴν ἑρθῆ νὰ πολεμήσῃ μέσα στὸ κόσμον τὸ πλοτὶ τὸ μαρμαρένιο ἀλῶν.

ΝΙΚΟΣ. — «Ἐχεις δίκαιοι, ἀλλὰ βλέπεις αὐτὴ τὴ φορὰ παρουσιάζεται μιὰ ἔξαιρετικὴ περίπτωσις. Αὔριο νά, αὔριο θά σὲ πληγώσῃ καὶ ἀν θέλης μάλιστα γίνονται καὶ ἔγω ἔγγυητής.

ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — «Ἔγω ἰσένα δὲν σὲ γνωρίζω κι ὅμε μπορῶ νὰ δεχθῶ προτάσεις, διότι ἡ ἀπάτησις δὲν εἶναι δίκη μου. «Ἀν μποροῦντε τούλαχιστον νὰ μοῦ δώσῃ ἔνα μέρος:

ΚΩΣΤΑΣ. — «Ἀκριβῶς περίστες αὔριο καὶ θά σας πληρώσῃ Νά, εἰσθε βέβαιοι, διτὶ πάντως θά σας δῶσῃ ἔνα μέρος. Νά αὐτὴν ἡ ἔγγειόσης φυσικὰ θὰ πληρωθῇ. Όστε βλέπετε διτὶ δὲν χάνετε τίποτε. Επειτα ἔχετε αὐτὴ τὴ φράξη καὶ ἔγγητην.

ΝΙΚΟΣ. (Σημιώνεται καὶ παίρνει κιτρὶνό μέρος τὸν Δικ. κλητήρα). — Δεν ποὺ λέσ σὲ παρακαλῶ. Τι θὰ πάρης ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκτέλεσι; διτὶ κι ἀν πάρης θὰ τὸ αἰείτης κατά τὸν τάλληρο. (Κανεὶ νὰ τοῦ δῶσῃ ἔνα ταλληρό). «Βπειτα θὰ καρμῆς καὶ ἔνα καλό. Αιθρωτοὶ ἐπὶ τέλους εἴλαστε.

ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — «Ἔγω ζητιάνος δὲν εἶμαι. (Φωνάζει). Νά κρατήσῃς τὸ ταλληρό γιὰ τὸν ἔαυτό σου. — Εμπέρδεις νὰ τελειώνουμε. (Προχωρεῖ πρὸς τὴ πλυντή).

ΚΩΣΤΑΣ Στάσου!.. (Στέκεται μεταξὺ τῆς

Σᾶς κλαίω ἔσεις ἀβάφτιστους στοῦ μίσους τὸ μπαροῦτι.

Φτωχοὶ διαβήκατε, ἀνθρωποι, ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ πλούτη.

17

Μάνιο μου Ρούμελη, πλατειὰ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα. Μέσα μου λάμπεις σύψυχη καὶ σύγκομη βλασταίνεις, κι ἀ μὲ ληγίζεις δι πόλεμος σὲ πανοπόλια ξένα, τὰ μάτια τῆς δομῆς μου ἐσὲ πυρώγεις κι ἀνασταίνεις. Μάνιο, ζωὴ καὶ δύναμη πῆγα ἀπ' τὰ σωτικά σου καὶ πρῶτα ἀπ' δια ἀρίστη τὸ γάλα τῆς λαλιᾶς σου.

18

Τὸ πλῆθος κι ἀ μοῦ τίναξε στὸ πρόσωπο τὸ γιούχα καὶ δίψασε καὶ λόγιασε μπροστά του νὰ σφαγᾶ— μανρούτινό του ἡ ψυχὴ μὲ τὰ σιγάνα σου ροῦχα ἀποκριτή καὶ φυροφτή καὶ φεύτη.. Μὰ κ' ἔγω πολεμιστής ἀγωνιστής κριτής καὶ παλληκάρι μέσα μου κλείνω» ἔντι Λαό— καὶ ὑψώνω τὸ κοντάρι.

19

*Ω δεῖς ποὺ ξεφυρώνετε στῆς κοινωνίας τὰ σπλάχνα Ασσάκλοι τῆς ζωῆς, στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά στενού, ποὺ τρέψει τὴ στέρφα σκέψη σας ἡ μούχλα καὶ ἡ ἀράχνα παραμερίστε, δρογμαστε. Μπροστά μας οἱ οὐρανοὶ καὶ τὰ πλατιὰ τὰ ξέφωτα καὶ οἱ στράτες οἱ ἀνοιχτές, κι δια τὰ πάντα τοῦ αὖρο παὶ τίποτα τοῦ χρέους.

20

Τῆς διμορφιᾶς σου τὸ ζῷοματα στὸ σπίτι μου βρούτανε. Στὴν κάμαρα μου τὴ μικρή, νύχτα μὲ τὸ κοντόλι μὲ βρῆκες καὶ γλυκόσκυρες: «Τραγουδιστὴ καὶ πλάνε νὰ σὲ μεθύσω λαζαρῶ κοὶ νά τὰ δύν μου ἀχείλη». Σοῦ εἶπα: «Ἡ ψυχὴ μου δὲ διψᾶ, μὲ μέθυσος ἡ δργὴ καὶ μεθύσιμον θὰ μὲ ἰδῆς ὡς νὰ σημάνῃ αὐτῆς».

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΑ

1 - ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΗΕΘΑΜΕΝΟΙ

2 - Ο ΑΣΩΤΟΣ

3 - ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Πουλούνται στὸ γραφεῖο τοῦ Νουμᾶ + δραχμές τὰ τρία. Μορακά οἱ «Άλναίδες», τρεῖς δραχμές Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ έξωτερικὸ στέλνονται δίχως παραπανιστὸ ἔξοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

πόρτας καὶ τοῦ κλητῆρος). Εἶδω δὲν θὰ μπῆς! Δὲν σου τὸ θέπτρέπω! Σοῦ τῶν ταὶ πρὶν, ἔχου· χρέω στο μέσα.

ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — «Αρινέ μὲ ἀλελφέ! Εἰδεγή θὰ μὲ ἀναγκάστης νὰ καλέσω τὴν ἐξουσία.

ΚΩΣΤΑΣ. 'Εδω δὲν θὰ μπῆς.

ΝΙΚΟΣ. (Προχωρεῖ καὶ τὸν καλοπιάνει) — 'Α φῆστε τὰ τώρα αὐτὴ καὶ κάντε μου τὴ χάρη ν ἀναβάλετε τὴν ἐκτέλεσι γι' αὔριο.

(Ακούεται τὸ κονδούρι τῆς δέσπορτας. «Ανοίγει δ Νίκος καὶ μπαίνει δ Εἰσοράτωρ τοῦ Αημοσίου)

ΣΚΗΝΗ XVI

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ Ο ΔΙΜΟΣΙΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ

ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ. — Ο γιατρὸς ἐδῶ εἶναι παρχ καλῶ;

ΝΙΚΟΣ. Μάλιστα, ἐδῶ εἶναι.

ΚΩΣΤΑΣ (Στὸν δικ. κλητῆρα) — «Οχι; δὲν θὰ μπῆς! Τὸ καλὸ παῖδες σὲν θέλω νὰ γεῖσης τὴ χάρη καὶ νὰ μὲ ἀθειάζῃς τὴ γνωστή. «Είλα! Εὐπρόσι!

ΝΙΚΟΣ. — Κώστα, ητο χαλιά.

ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ. — Μέμπορω σας παρακαλῶ νὰ ιδῷ τὸν γιατρὸ μιὰ στιγμή;

ΝΙΚΟΣ. — Τώρα ἔχει χρωστο, ζήκε τελειώσῃ

Ο “ΝΟΥΜΑΣ,,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὸν 'Αθηνᾶ Δρ. δ. — Γιὰ τὶς 'Επιφρέσεις δρ. 7

Γιὰ τὸ 'Εξωτερικὸ δρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεκτόμαστε καὶ τελμητες(2 δρ. τὴν τρι. μηνία) συντροφίες.

Κανένας δὲ γράφεται συντροφητής δὲ στέλλει μπροστά τὴ συντροφή του.

10 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια 'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου ('Ακαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ύποδγειου Σιδερόδρομου 'Ομόνοια), στα βιβλιοπωλεῖα «Εστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (άντικρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν 'Εψημεριδῶν.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ Ψυχάρη. — Κοινωνιολογική 'Εταιρία. — «Ἐρα ἀρθρόκι τῆς «Ακρόπολης».

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ δῶρο, ίπας κάθε χρονιὰ καὶ φέτος, κάτερι δι Ψυχάρης στὸ «Εθνος τὸ καινούριο τὸ βιβλίο του. «Ρόδα καὶ Μῆλα», τόμος Ε', μέρος πρώτος του. Κ' ἔχει μέσα τὴν περίφημη κριτικὴ μελέτη του γιὰ τὸ Σουρῆ καὶ τὴν ἀλλή τη μελέτη του αὐτὸν τὸν «Ομηρος τὴν νεοελληνικὴν» ποὺ δημοσιεύθηκε πρότιτο μεταφραστής παραπομπή τοῦ «Νουμᾶ» (12 τὸν Δεκέμβριον 1904) μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ ἀπὸ τὸν ζητητή ποὺ τράβησε τὸν πρώτον Κωνσταντίνο Καραϊσκάκην. Παρόλος τὸν ζητητή ποὺ τράβησε τὸν πρώτον Κωνσταντίνο Καραϊσκάκην, παρόλος τὸν πρώτον Κωνσταντίνο Καραϊσκάκην, παρόλος τὸν πρώτον Κωνσταντίνο Καραϊσκάκην, παρόλος τὸν πρώτον Κωνσταντίνο Καραϊσκάκην, παρόλ

ΑΠΟ ΤΟ «ΜΕΛΛΟΝ» μαζίζουμε πώς: Εδρύθηκε κατά τήν πόλη μας; «σύλλογος»: ήπο την επισυμένην «Κοινωνιολογική Έσταιρα» με διπλὸν σκοπόν: οὐράνος μὲν ἀποτημονικόν, τήν μελέτην τῶν οἰκονομικῶν καὶ ἐν γένει τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ τήν ἑκλεκτεύσιν τόπων χρησιμῶν, δισον καὶ ἀγνώστων εἰς τὸν τόπον μας; ἀποτημῶν, διπος ἡ οἰκονομικὴ καὶ ἡ κοινωνιολογία: οὐράνος δὲ πολιτικόν, δηλ. ἐνέργειαν πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς νομοθεσίας μας (φορολογικῆς, διοικητικῆς, ἐκπαιδευτικῆς καλ.) ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ ισότητος.

Τὸ «Μελλον» μᾶς δίνει: καὶ ἄλλες πληροφορίες σημαντικὲς γι' αὐτόν τὸ σύλλογο, ποὺ καὶ μαῖς μὲ τρανή γαρέ ἀκούσαμε τήν θρυσή του, δὲ μᾶς χαράζει δύμος λεξίσλαγιον ἔνα παραπόλιον σπουδαῖον καὶ σημαντικὸν ζῆτημα. Όλα δηλ. αὐτὰ ποὺ μᾶς τόξει: δὲ Σύλλογος μὲ ποιό τρόπο θάντα καταφέρει: καὶ ποιό γλώσσα θὰ μεταγειρίστε γιὰ νὰ προφέσεις πολιτικῶς καὶ νὰ φωτίσει τὸν ἐργαζόμενον λαόν, νὰ τοῦ κάμει συνειδητόν τὸ συμφέρον του καὶ νὰ τὸν καταστήσει ίκανὸν νὰ τὸ ἐπιδιώκει μόνος του;

Φυσικά, δχι τὴν καθαρεύουσα, γιατὶ ἀπίζουμε νὰν τὸ νιώδουν πολὺ καλὰ οἱ κάριοι ποὺ δύρουσαν ςύτὸν τὸ Σύλλογο πώς: σοσιαλισμὸς: καὶ καθηρεύουσα εἶναι ἡ μερακύτερη οὐτοπία ποὺ ἀκούστηκε ποτὲ στὸν πλανήτη μας.

★

ΚΑΤΟΥ ἀπὸ ἔνα ἀρθράκι ποὺ τὸ στολίζει δι χαρα, την πιστικὸς τίτλος «Ἐργασία» (καὶ μοναχά ςύτὸς δ τίτλος: θάταν ἀρκετή τιμὴ γιὰ μᾶς), η «Ἀκρόπολη» τῆς περισσέμνης Κυριακῆς (σελ. 2, στήλ. 3) γοχεῖς τάκολανθι:

«Ο Νουμᾶς ἔκλειτε μὲ τὸ τελευτιό φύλλο του τὸ δον διος τῆς ἐκδόσεως του. Όσο καὶ ἐν ἐξει: κανεὶς ἀντιθετες γλωσσικὲς ιδέες, δὲν ἡμπορεῖ νέρντης δὲτ δ «Νου μᾶς» μᾶς παρουσιάζει τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ καλύτερο μέρος τῆς φιλολογικῆς ἐργασίας μας.

·Μία ματιά στὸν πίνακα τῶν περιεχομένων τοῦ περασμένου ἔτους: ἀρκεῖ νὰ μᾶς πληροφορήσει γιὰ τὴν φιλολογικήν καὶ λοιπήν πνευματικήν ἐργασία τοῦ φύλλου ςύτοῦ. Θερασία ποὺ δὲ μᾶς τῇ δείχνει σήμερα κανέναν Βλληνόν περιοδικόν.

Κάτι δρείλουμε νὰ προστέσουμε καὶ μεῖς κάτου ἀπὸ τέτια τιμῆτικὰ λόγια. Ήδης δηλ. γιὰ ν' ἀναγνωρίζεται: ἔτοι πανηγυρικὰ η ἐργασία τοῦ «Νουμᾶ», πάει νὰ πεῖ πῶς στὸν τόπο μας ὑπάρχουν ἀρκετὰ καλὰ στοιχεῖα ποὺ ἀγωνιζούνται, δίχως κανένα συμφέρον ςύτοδ μὰ μόνο ἐπὸ ἀγνῆ ἀγάπη, στὴν ἄγια τὴν Ιδέα, νὰ φέρουν τὴν χρυσὴν χαραγήν μίσσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι ποὺ ἀπλώνεται στὸν πνευματικὸ μας οὐρανό. Τίποτ' ἀλλο. Τὰ συχαρήκια τῆς «Ἀκρόπολης», συντροφεμένο μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη μας, τὰ δίνουμε στοὺς ἀγαπημένους μας συνεργάτες, γιατὶ τοὺς ἀνήκουμε. [Στὸν ἔκδοτη τοῦ «Νουμᾶ» εἶναι ἀρκετὴ τιμὴ, ποὺ οὐτε νὰ τὸν διερευτεῖ τάπακοτοσε, μόνο ποὺ βάζει τὸνομά του πλατὶ σὲ μὰ τόσο διελεγχήτη ἐργασία.

ΝΙΚΟΣ. (Τοὺς πλησιαζει). — Γιατίτι λάνετε ἔτσι, ἀδελφέ; Ητοχάστε λίγο. Τὸ γιατρό θέλετε;.. Ποὺ καλά! Τώρα ξακ τελειώσῃ θέρη. Κάντε λίγο υπομονή! Μπορούμε τώρα νὰ τὸν καλέσουμε ποὺ κάνει τὴν ἔγχειρντι;.. Γιὰ σκερβίτε λίγο;. .

ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ. — Εμένα δὲν μὲ νοιάζει. Τὸ φῦρο θέλω έγω!...

ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — Οὔτε έμένα. "Ας μὲ πληρώσουν νὰ φύγω.

ΝΙΚΟΣ. — Καλά, καλά, θὲ σὲ; πληρώσουν. Γιὰ φρνταθεῖτε διμῶς καὶ τὴ θέσι τοῦ γιατροῦ! Εκεῖ νὰ ἐργάζεται μὲ ἀγωνία καὶ νὰ παλεύῃ μὲ τὸ θάνατο γιὰ νὰ γλυτώσῃ μετὰ ζωή, καὶ ἐδὼ νὰ θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν. Είνε φοβερό, φίλοι μου.. Αὐτὴ ἡ σκέψις μονάχη ἐπρεπε νὰ σᾶς κάμη νὰ εἰσθε πειό εὐλαβεῖς.

ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — Δὲν τ' ἀκούω ἔγω αὐτά. Τὰ ξέρω. Σ' ἀλλους, σ' ἀλλους!.. Εγώ θέλω τὰ λεφτά! "Αν κάνω ἔτσι: καὶ χαρίζουμεις σ' ὅλους, τότε θὲ ψφήσω τῆς πείνας καὶ δὲν θέλησης βίβαται τοῦ λόγου σου νὰ μὲ βοηθήσης.

ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ. — 'Αμ' τι νόμισες; 'Αλλοι μόνο δὲν διλους τοὺς ἀκούου. Θὲ μούδιναν μὰ κλωτσιὰ καὶ θέχχαται τὴ θέσι μου. Κ' στερα;

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΗΜΙΝΑΣ

Κι' ἀφοῦ μὲ ντύσανε καθηρά—μόλις εἶχα βάλει πανταλόνια—μὲ φίλησης ἡ μαμά καὶ μοῦπ: σοβαρά:

— Τώρα, ποὺ θὲ πᾶς στὸ γάμο τῆς 'Ασημίνας νὰ κάθεται ησυχα, καὶ δὲν θὲ βγάλουνε κουφέτες νὰ μὴ βιαστήσῃς καὶ ἀνοιξής τὸ μαντήλι σου, παρὰ νὰ περιμένης νὰ σου δώσουνε.

Κι' ἀφοῦ τήν φίλησης κι' ἔγω τὴ μαμά μου, μὲ πῆρες δὲ Κωστούλα τὸν ντάμπια μου καὶ φύγαμε.

Εἶμουνα γεμάτος χαρά, ποὺ θὲ πήγανα σὲ γάμο. Καὶ θὲ παντρεύσταν ἡ 'Ασημίνα, μὰ χωριατοπόλα, ποὺ τήν ζέραμε καὶ ποὺ μᾶς κάλεσες: κι' ἐπειδὴ ἡ μαμά εἶταν ἀνήμπορη καὶ τέλλα μας πατιδίκια λείπανε στὴν Σμύρνη, μὲ στείλαν θρίναν νὰ τους ἀντιπροσωπεύσω. "Επειτα φορούσα πιὰ πα ταλόνια. Εἴμουν κύριος! Τί λόγος!

Φταξάμε στὸ επίτι τῆς 'Ασημίνας.

— Η πόρτα εἶτανε διάπλατη ἀνοιγμένη καὶ μερικὰ χωριατόπολα στεκόντουσαν μπροστά κοιτάζοντας μ' ἀνειχθὸ στόμη.

Στὴν αὐλὴ βρισκόντανε κατὰ τσιρά στὸν τοίχο μερικές καρέγλες.

Φαίνεται πὼς κακω δὲν εἶχε καμικρές. Ανεβήκαμε ἀπὸ μὰ παλιόσκαλα χωρίς μπαρμακίκηκα. Κι' ἔγω πούμουνα φούστισάρης έχοτανε τὴν Κω στούλα ἀπὸ τὴν πυδίκ. Σὲν κοντολογούπτημε νὰ φτερίσμε στὸ χαρικής ηρθανε νὰ δουνε ποιός ἀνέβηνε, κι' δικά μας εἶδανε, σὲ νὰν τὸ καμαρώσανε, τὴν τιμὴ ποὺ τους κάναμε!

Τοὺς ἔδωσαν ἔγω τὸ χέρι μου κι' διέσ μὲ φίλησανε ξέτανε καὶ μερικὲς διρροφες κοπέλλες. Μὲ τότες δὲν εἶτανε τὸν πόρτα καὶ δὲν πείραζε νὰ μὲ φιλοῦνε διρροφες κοπέλλες!

Στὸ χαρικής εἶχαν ἐτοιμασμένα, γιατὶ ἔκει θὲ γενόταν δι γάμος. Εξὸν ἀπὸ τὸ χαρικής εἶχε κι' ἀλλη μὰ καμικρὰ ἀκόμα. Στὴ μέση τοῦ χαρικής εἶχε ἔνα μεγάλο στύλο, ποὺ ἀφηλάς εἶχε γύρω τρι γύρω ράφια κι' ἀπέκνω σαύτα εἶτανε βιλμένα τὰ φωμια.

Η 'Ασημίνα ντενίστανε μέσα στὴν κάμηρα. Τὴ συγκρίζανε μερικὲς κοπέλλες. Εγώ τρύπωσε μέσα, η νύφη μοὺ χαμογέλασε καὶ κόβοντάς μου μὲ μὲ λίχα μοὺ τὴν ἔδωσε λέγοντάς μου:

— Στὶς χρόες σου!

Κι' ἔγω ἀπέντησε:

— Εύχαριστω!

"Επειτα, ἐπειδὴ δὲ μὲ πολυθιάρερε τὸ ιτύ- σιμο τῆς νύφης: βγῆκα καὶ πάλε στὸ χαρικής. Τώρα ξέχωρα ἀπὸ τὶς γυναίκες ἐρχόντας ε κι' ζυντροι.

★

Δίπλα σένυ παραθύρῳ εἶταν ἔνα τραπεζάκι κι' ζπάνω στὸ τραπεζάκι ἔνας κόκκινος δίσκος μὲ κουφέτες κι' ἔνας ἀλλος μ' ἀδεια ποτέρια μικρὸς γιαρά καὶ κονιάκ καὶ μεγάλα για συμάδη καὶ σερπιπέτι.

Πιὸ πέρα διὸ γρίες, τι μάννα τῆς 'Ασημίνας κι' ἀλλη μὲ κάτι μιστορεύσιε. Ή μάτι τους καπτανίζε ζάχαρη. Τὶς σίμωσα:

— Τὶ φτιάνετε; τὶς ρώτησα.

— Τώρα θὲ δῆς, μώπτες δὲ κόνια 'Αγγελική, η μητέρα τῆς νύφης. Κάνουμε σερμπέτι.. Καὶ τι σερμπέτι, νὰ σὲ χαρῷ που θὲ γινη! Νὰ γλυφης τὰ χελιδίκια σου, γιέ μου!

·Απάνω στὴν ώρα ηρθανε κι' οι πχπιές. Βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμηρα δὲ νύφη, κι' ηρθε κι' δι γαμπρός. ·Εια πικταδίπειδιο μοίρασε κεριά κι' δι δικκος φώναξε:

— Λίγη φωτιά, για τὸ θυμιατό!

·Εγώ έσαν καὶ ξερύγοντας τὰ καυδουνάκια του.

·Ο χώρ Λαμπρος, δ πατέρας τὴς νύφης, γύρισε πέρας τὴ γυναίκα του:

— Ελα, μωρή γυναίκα, καὶ θέρχισουμε.

— Εφταξη νὰ σὲ χαρῷ, ἀντίσκοψε κελνε, δινοντας τὴ στερνή κοπανισιά ζάχαρη.

·Η ζλλη γριά άνάλαβε νὰ ποτελειώσῃ τὸ σερμπέτι κι' η κόνια 'Αγγελική σηκωθηκε νὰ ἐτοιχιστῇ. Ακόμα φορούσε ἔνα παλιόσκαλο καὶ μιὰ παλιόσκαλο. Χωρὶς νὰ τὴν πολυσκαληθεῖσης, έβγαλε τὸ σάκκο της κι' ἀρπάντες: έπειτας εἶδε τὸν ποδιά κι' ζδρυχνοντας ἔνα πικταρικό φουστάνι:

— Στά, έκκανε, νὰ πὲ νὰλλαξω μιὰ στρηπή Κακ μπήκε στὴν κάμηρα.

·Οι πικταδίες ω; τόσο ἀρχιστανε τὶς φιλμουδιές κι' δι χώρ Λαμπρος ηρθας ἀπὸ τὴ φούρια καὶ βλέπητας τὴ γυναίκα του νὰ βγαίνη τέλος πάντων, φώναξε:

— Ελα, μωρὲ μάτια μου, έλα ντέ...έ...έ...έ. Βατούσα κι' έγω κερι καὶ κιταζα. Στεκόμουνα πλατὶ σὲ δύο κοπέλλες. ·Η μιὰ κάτι μουρ-

ΝΙΚΟΣ.—Τάξα κι' δι γιατρός δὲν θέλει νὰ σὲ πληρώσῃ; 'Αλλά, βλέπετε, έχεις ύποχρεώσεις κι' έτσι διυτικότε